

MAAVÄRISEMINE

Joseph Delmonti romaan.

„Mida sa pead tegema? Oh, ainult väikest tähtsusetat asja! Ma nõuan, et ilmsed kümne minuti pärast Beverly streeti. Kuusavereolise jomakalgakäitusest tühane ma sureda sinu ihule.“

„See on võimatu, Jack. Sel lool peab olema lõpp. Kui sa alikvinsi ishkud Friscoest, peab sul olema ju ükskõik, kas näed mind veel või mitte.“

„Sa tule! Isiklikult oled sa mulle praegu tähtsusetam ükskõikne, aga ma käisin, ei sa tuleid koha.“

„Ei, ja tühast korda ei! Ma pidin olema juba ammu klubis. Ma tulesin Howardile olla seal pool tundi enne vormilist arvamist, ju nüüd on juba minu minutit üle. Ma olen väsinud igavestest valetamistest ja ei tea enam, mida öelda.“

„See ei puutu mind. Minu teha tahan näha sind veel ning kaalustada. Kui sa ei tule, jään ma Friscoosse, ja sa ei saa minust üldse lahti.“

„Kas sa räägid klubist?“

„Ei, nende ideoloogide juurde ei lähe, ma ealeski enam tagasi. Ma kõnelen Crichtoni Cafetierast. Nendele pätsudele, sinu mehe-logardile ning vanale prillimaale, leedi Reddingtonile. Üheses ma tublilt söiti, ja siis helistas mulle keegi magus tüdruk. Sa ei tarvitse olla armukade, tema juures maan mina, selles on vahe. Kluppi ei lähe ma enam ja nendega Sairo Heights'is pole mul ühtegi peale sinist pistmist.“

„Mis on juhtunud? Kas sattusid Howardiga tülli?“

„Kra korda, tema saab veel aegsasti küllalt teada sinu vankumata truudusest.“

„Milleme alatu, häbitundetu teesles sa oled! Inimkonna riitane heidiki!“

„Mille meelitusi, lemmik. Nii siis kuula, Ethel, teeme kähku lõpuarve. Mina sõidan koha Beverly streeti, ja sina asud teele ka sinna poole.“

„Ei, mina ei tule, Jack. Mina olen teinud lõpu ega munda oma otsust. Minul

on tunne, nagu tooks meile ilmane kohtamine suurt õnnetust.“

„Ah, sinu loba väsitab mind. Sina isled, võt mina sõidan tagasi kluppi ning kompromitteerin sind kõikide inimeste ees.“

„Sina põmnutan ma su maha kui hullu koera.“

Rättsbesjete lohnbesjete limas politsei ja pühisid reitende abil tuua torba.

„Eks sa kutsud? Veel kuulad sa mulle ning pead tähtsa minu soovide.“

„Mina pole dialgi kuulunud sulle, sa kasutad ainult minu abitust.“

„Kuula minu lohnest, Ethel, kra viigurda. Sa tuleid näid; see on viimane kord, ma tahan seda sulle.“

"Sa oled mulle siipalju valetanud, et ma sind enam ei tea."

"Ma annan sulle oma anaasa."

"Jed: sa poleks tohtunud teda. Sina ja anaasa? See on okei kuulatu hääletus. Et viisid Howardi silkaugela. Et ta ütles sul pilasda kippu!"

"Need asjad ei lähe sulle korda. Klubissee ei lähe ma enam, kui tulipöletatavad Beverly streeti. Mina sõidan ka kaks sõpra ja ootan sind meie meesvase nurgas. Tee rutta, enne kui puhkeb halb ilm. Niis, kui puhketa varsti meid. Ma on sulle ka veel lõhna ütletud: sa pead oma tagasi oma õnnetu kirja, ma tootan sulle."

"Sina pole sellest ju midagi, kas õis vale vähegi või rohkem."

"Sina saad kirja. Seekord võid sa ukse."

"Kas küll, ma tulen." Ethel oli kaalunud kahtlusi. Lastevalmis revolvriga tahtis ta sundida Moodyt välja andma hääletava kirjutise. Aga ma ütlen sulle juba ette, see peab olema meie viimse kohtamine."

"Kas kuuled, kuidas müristab? Katsu, et saad tulema, anna kui puhkeb torm!"

"Jätk, kui sa lähe valetad, ajad sa mu härrapössi. Ma ei taha elada kauem hirmus ning valades. Pigem tunnistan ma kõik ja annan su õie politseile."

"Nägemiseni, minu sõdamekesal!"

"Mida pean ma ütleva Howardile, et Min hiljaks?"

"Mitte midagi, nägemiseni!"

"Kuu! Hälle, hälle!"

Ethel vajutas mitu korda kahvi alla, pani lõppeks aparatu siinakapikeesse tagasi ja mõtles: süüguine torjus! Oo jumal, kuid võisin ma ometi unustada enda sõdajõu!

Varjud tõmbusid üle noore naise näo. Vankumatu kindlus peegeldus selles. Ta kõhklas. Kas ei oleks parem, kui ta sõdaks klubisse ning laske oodata Jacki? Midagi pidi olema juhtunud, muidõiki poleks ta lahkunud peolokaalilt. Võib-olla ei jätke ta minna tagasi sinna. Kui ta aga siiski äkki ilmub ning provotseerib skandaali? Tema saab hakkama kõigiga. Oleks parem kui ta läheks Beverly streeti ja teeks seal lausa pehtake. Aeglaselt avas ta taskukese, võttis sellest relva, mähkis sinasidükikesse, pani revolvi talle kotti ja sammus otsustavalt ukse avas.

Kolmekümnekolmas peatükk.

Prisco ühnavali inimesed seind salikades ning hääletid murelikke pilke taeva poole.

Hiljalõhnast Hikuus pikk rong pampodega, korvidega, kohvritega ning taskudega laetud inimesi läks poole ning alles püki Mc Allisteri streeti Golden Gate-Parki suunas. Hilisest rändest poliste ning lastega avaratele kohtadele. Nad olid või tead-

sid lähenenud katasroofi. Valides hääletid sammusid edasi, ruttasid, et pilasda majadarkgaasist.

Ilmajuures hääletid vahetpidamata. Järjekindlalt kordus kõrgus: kas oleval kapis maaväriseist? Vana, kes teinud kaks viimase katasroofi, pilasid hummalist sõda taeva ning merei halvaks endeks. Mõeldamatu sümpooma olla nähtud aastal 1906.

Politsei peavalitsus käigus kogu kättasada meeskonda läbavale korda pilasda.

Juba ummistus igalpool liikumine. Tuhanded sõjaväelased kihutas lahtiste pistide avasid või linnast välja.

Vaigustelgavad jalkud postusid, apaki hääletid, oma pilasdaist korterist ning tormasid äride, pankade ja villade linnasada.

Tühavad khaasid sõdakeist. Korraat ei hoolinud kogu. Sõnavahetusele Järgnes meele pehmitus.

Politsei oli peasega võimatu kahuhirnu ees.

Maalaine kõmis suurendas inimeste hirmu. Hääteriliselt tormasid nutvad, hufuvad ning karjavad massid edasi.

Maaväe ülem ning mereväe komandant lasid 1024 alarmi. Sõdurid ja mandrusid kihutasid autodest politseile appi. Joostes ruttasid lalaväljased selle sõidatud kohtadele. Ratsavägi galopeeris läbi linna ning allas lüna korda. Pankade ümber koondus sõjaväeal. Laetud põlvadega olid valmis kaitsma seitsel bandiitide eest.

Varasid ühtesid kõne vahad pilasid linnas kodumt pakenud elanikega. Kõik teed olid pumpdetai läbi. Krutatud mass raskendas ajilitada korda.

Golden Gate-Park, Play-Ground, Ruusa Vista-Park, Lincoln-Park ning Presido and varasid okupeeritud inimesest. Averas Sutro-Parki põlvnad vaba kohakaterki. Isagi Odd Fellow'i, Laurel Hilli ning Calvary katolikaalid laagerdeld polgikud.

Kirikud avasid, hoolimata hilisest sõdumust, oma ukai, kuid ainult mõned jalgasid minna nende varju. eest igakia selistas viibimist lagada taava all.

Preestrid ruttasid kohtadele, kus inimesed surasid kartes õkstelae ligi. Kätes veelgi üldist hirmu. Jumala teenrid tõusid väledasti autodele ja katusid rahumada inimesi oma härrasendatõ kohli.

Inimesed, kes põlvnad käinud aastakümnete viisi jumalamajas ning unustanud palvetamise, vietusid põlvni ning anasid loojalt kaitses.

Enmad ning tead olid kaotunud rahvamerus lapsi, ning jooksid, oma lemmikute nimesid karjused meelelt ringi. Vane-

maist lahutatud väikesed hõõtsid oma, said timber lõngastud ning jaige alla tallatud.

Kõikideesse kohtadesse ilmus politsei ja katuses sõjaväe abil lüüa korda. Revolvrind ning püüasid püüasid, poolhullumeelised jõudsid amokki ning vahkheid meeletult kahtega. Politseinikud ning sõdurid kaitsusid asjast rahustada kartlikku hulka.

Iga uus kõlmimaa-eluaste võimude poolt arutas hirmukarjaid. Oudus lebas inimeste silmis, paljud arvastas tulnud viimasepöeva, kus hukkus kogu maailm.

Sõdamäe hinnitatud ja reidid ankrus selavd laevad vallandasid tõuseid ja lahkused tormist hoolimata ismha hülje alt, et jõuda avarama vette.

Markes-streeti pankade rahuoni ilmus järsku kolm autoist maskkeeritud bandiit. Nad avasid kuulipildujatule relvastatud vahide peale, said aga tänavalt suruvala inimeste poolt maha rebitud ning tapetud. Nii mõnelgi sõutu leidis selles sageduses surma.

Hälekõrvedandajad, mis kandelid helisid mililide kangusse, karjusid rahustusi õha, kuid nende häanded ületati kahukõrves lärmiliseva massi mõirete poolt ning valbo-eld kuulmatult.

Kihel kihustas oma autoga. Portola Drive'i juures satius ta sõidukile ümmi-üttes. Juhit kiiru autos ja põnnutati ma- ha. Juba tungis kaks kaabaka vanaast maest sõiduki, kuid politsei jõudis kohale, tirts rõpolid tagasi ja laet nad maha. Rai- sapolitsei ajas massi edasi, vabastas auto- dele teed.

Kihel oli saanud juhi kohale ja sõitis nii ruttu, kui rahvamurruks võimalik, edasi. Ainult õks mõte valdas teda: tappa Jacki. Selles õks sõitis nii mõõdagi, keegi ei hakkaks pärima mõrtaekal, ja tema oleks jäädavalt vabastatud pilnajaest. Tal pööned vähimaks aimu, millesse õhtlikku seadkorda ta lüks. Unustatud oli Howard.

Ainult Jack Moody seisis silmade ees. Va- hepidamata poelistas ta endamisi:
„Ta peab surema, ta peab surema.“

Kihel ei tajunud, mispärast see õõ oli nii õõdne, mispärast inimesed käituvad na- gu metsalised.

Junipero Serra bulvaar oli sõidukeist tõm. Siit olid inimesed pagunud juba ammu Geikkhiubi platale.

Tühi näis ka Beverly street. Kihel pea- tas järku tõckega Corfield streeti bural, ei keeranudki autouist lükku ja ruttas nõr- gasti valgustatud Beverly streeti mõõda edasi.

„Siis tund on tulnud, Jack Moody“, üt- les ta isemähle, aruades hõõta.

Kolmekümnendiljas peatükk.

Leedi Reddington astus viimaseks juha- tuse teost saali. Häkred järgisid talis ta- sile nigrudaga.

Nõutlemine Moody asjas oli olnud lühike. Otsustati Kirkwoodi protestist hoolimata keeldu juhatuses nimel Moodyt nähtamast oma, pägu kiirvõtte, ning viia teda allau- guis, et ta lahkuku võimalikult ruttu Fri- coost. Ülesandemisi taheti vältida igal ju- hul, et mitte määrda kihti kuulust. Keet- seisus lihkend kartaid ka ajakirjanduse ja avalikkuse piiget. Mitmed tundes talised olid lootnud kutsale juhatuses ning olid seenuud oma soovide mittetäitumise puhul vastasrinda. Üstaleluku valimine oli ära- tandid äratust ja suurt pahameelt.

Kirkwood kutus küllagi Boy ja Kleses „Õh! minu abikaasa saabupõet?“

„Ei, mr. Kirkwood.“

„Mis õhendage mind kähku minu kor- teriga.“

„Väga hea, mr. Kirkwood.“

Howard astus teiste juurde, kes olid koosõnnud lüna timber.

„Armasim mr. Kirkwood, male ei saa sõnata teile seda pilnikkhuul, teie peate to- gema selgeks tollile härra Moodyle, et ta kaoks kiirata Friscoost.“

„Mulle on kogu see affäär väga vastu- meelne. Moody on äge ja võib provotseerida sõhandam.“

„See ei aita midagi“, hõõdis Berton. „Teie tõite tema sõja ning viasite lüki, et ta valiti juhatuses. Nüüd on teie kohus vabastada meid temast. Tema peab kadu- ma siit üna vaiksest.“

Tüme kõlmim, mis keatis mõni sekund ning valjenes siis mürimaks, pani üles vaa- tama koosolejad. Veel ei aimatud, mis sunniti arutunud lüanes.

Apfelberg ning Jameson läksid vasaka akna juurde ja vaatasid murelikult õha.

„Kui aga Moody ei taha kuulidagi lah- tumisest, mis siis? Kas võtame tarvitusele vaguvaidar see häivendab ainult asja.“

„Järgi laake teda rähkidagi, selge talis lausa mikkru, et tunneme tema ropast mi- nevikkru ja kui ta ei nõustu lahkuma, an- neme ta üles politseile.“

„Kus ta siis õides on?“ ristas muhany.

„Ta joob kindlasti bearia.“

Hanson ilmus aknale ja lähenes mees- tale.

Mr. Kirkwood, teie abikaasa olevat lahkunud kodust juba tüki aja eest.“

Leedi Reddington seiras Howardi Hme- mangu. Kirkwood oli tõmmanud oma kella ning võrdis naga suure seinakellaga saali taval

„Ta oleks pidanud olema juba saamas siin.“

"Mr. Jameson", said Barton, "belonged to the class, and was a very good student. He was a very good student, and was a very good student."

Methany sent his Howard' State

„Kui sel möbel veel kätkesti autunnet, kaob ta siinapõik Frisconet. Me võime sel-
da alla ajakirjandusele, et mr. Moody sõit-
nud tungivate kriiside pärast Euroopa.”

"Armas mr. Kirkwood", leedi Redding-
ton oli astunud tema korteri ja raam-
tasa, "ma mõistan, et just teil pühalik on
Selda sead Mooreyle, aga kuna ta liivs tele
majas ja teda mõnikord nähtud Wele abi-
kaasa teists, olete teie kohane teistama tal-
le. et ta elis Selda el vää."

Kirkwood oil, nagu näha, plüülikult pud-
datatud. Et ka Ethel, kes teudis nii tähe-
lepaneklik, midagi ei märganud, ja end veel
selle õnnekaga avalduskorras nimetas!

„Mr. Jameson“, palus Howard, „eiige mi
head ning laske vaadata äärele, kus viibib

mr. Moody. Teda ei maksa ara alla kutsuda, helge mulle, kus ruumis ta on, ma lähen alla sinna. Ma pean paluma teid ning mr. Bourdonnais'i tulla õhes, et Moody kohe teada saaks, mida meie temast kuulsime."

„Hes küll, mr. Kirkwood.“ Jameson
pöördis ukse poole.

„Pidage, mr. Jemmon, jääge alla. Mina lähen baari ja loian seal kindlasti Moocy. Uuge aga valmis. Kui vaja, kutsun ma teid.“

Ruugiliste sammudega Kirkwood läks
võitla.

Fraser tili kokkuniit tupon

„Dahentlilmen, muusikud, kogu orkester seisab väljas (Ankval, Häärnad keelduvad tulemast oma kohtadele.”

„Miski on õhus. Vaadake ainult noid väikevõrklaasid püti ja merd, mis muutub kohe kortalt tormilisemaks“, ütles Apfelberg. (Järgneb.)

Em a

Shirley Elliott

„Teie armast, nii üs, et minu loetus ma-
hatsusekõnneleis osjatu on?“ Raitaja vaputab
mõeliskalt pead ja lohtub äärm.

Siis ütleme, et meil on kahtlusi, kas meil on võimalik saada ühtlasi kahte asja: suurendada meie riigi võimekust ja samal ajal ka suurendada meie riigi võimekust. Kui me ei ole selleks valmis, siis me ei ole võimeline ka suurendama meie riigi võimekust. Kui me ei ole selleks valmis, siis me ei ole võimeline ka suurendama meie riigi võimekust.

„Görst du das, armes Görst du das“, ruft sie. „du machst dich reich, ach! immer! Händchen aus! Immer!“

[illegible]

"Eiga eðurris þeir íu (eignar) mágasamur,
nab slannab iur"

„Ja, sãnu arunde raubiele termijele! Mga
punga Gabric'le pahem sãfmarã opatãb seigeld
bãlãt fãmãt lãã."

„Nu, ca ali luă, (ce banetu, fui in jeda regi! Temo — mușdu nîi mașe, nîi ōcu! Pier-
re ali mîlîstule faotunub!”

«U, armuline proua, ei leiba Pterre'le
ühtegi mahaandust. Ühtegi! RABIB nõuab aga ju
leiba teile heiba, kuna fergi melb pealt ei
lämbi. Tema küsibki, kas ühtegi mahaan-
dust. Kihlalesti leibub lappi, tee mutuse ja
fergilaste manemate lahjuliba möju all Rie-
fasmakub, ja tee mutuse ei suuda seista
võrrelestele, lõhna hõlmaks inimlestele, kuna
nab hõlb tammaj pole tumbub — aga teie porg-
lugupeetud arsti lapp, teie majas Pterre si-
nustab küsib küsimus ühtegi...»

„Ma olen nüüd kindel, et sa ei oleksid kunagi
minu suhteid kunagi äärmiselt hästi mõistnud ja
mõistnud, kui sa ei oleksid kunagi minuga
suhet pidanud.“

„Să se cunoască, prin Dumnezeu, că toți suntem
creștini și că toți suntem creștini!”

—Jah, mõistaks siiski liig võnne. Liig hea. Ah, Märra heitlar, kas teie ei uju, et lahtunikke tä labeitjisi ei liigutse? See jee on õiglane ja ehtne, äge lahtelge jelle. Märra! pole halb ülesole! Rahjalilub mõnub, hoiakub sõbrad on ta kolmele teele julehamb. See nääb on ta merihõlme! ma olen habel, märra habel, et

